

Pred rojstvom se odločimo, kako bomo živeli

Zakaj se utelesimo?

Načrtovanje, kako se bomo utelesili, ki ga opravimo pred rojstvom, ima zelo daljnosežen vpliv in je zelo podrobno. Zajema izbiro življenjskih izzivov in težav, a še zdaleč ne samo tega. Izberemo si starše (oni pa nas), kdaj in kje se bomo utelesili, šole, v katere bomo hodili, domove, v katerih bomo živeli, ljudi, ki jih bomo srečali, ter odnose, ki jih bomo imeli.

Če se vam je kdaj zazdelo, da nekoga, ki ste ga pravkar srečali, že poznate, to najbrž drži. Ta oseba je bila verjetno del vašega načrtovanja pred rojstvom. Kadar se vam kraj, ime, podoba ali izraz zdijo nenavadno znani, ko jih prvič vidite ali slišite, je ta domačnost pogosto odsev bledega spomina na to, o čemer ste razpravljali pred utelešenjem. Na številnih seansah, namenjenih načrtovanju, privzamemo ime in telesni videz, ki ga bomo imeli po rojstvu. To nam pomaga, da se lažje prepoznamo na snovni ravni. Občutek *déjà vu* pogosto pravilno pripisemo dogodku iz prejšnjega življenja, ampak številne takšne izkušnje so tudi spomini na načrtovanje pred rojstvom.

ZAKAJ NAČRTUJEMO TEŽAVE?

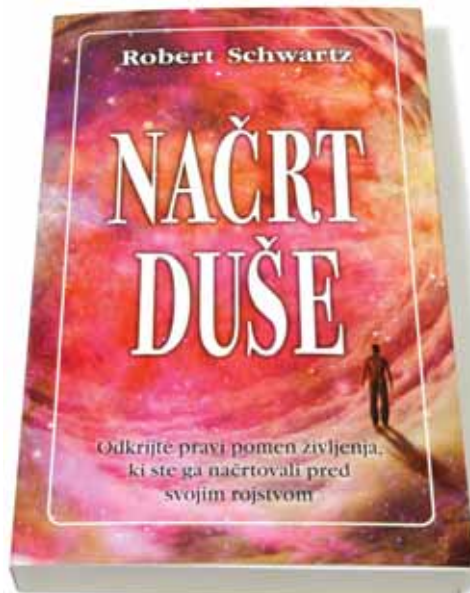
Ko smo v svojih snovnih telesih, naše duše komunicirajo z nami s čustvi in občutki. Čustva, kot so radost, mir in vznemirjenje, kažejo, da delujemo in razmišljamo skladno s pristno naravo ljubečih duš. Občutki strahu in dvomov kažejo, da se to ne dogaja. Naša telesa so izjemno občutljivi sprejemniki (in oddajniki) energije, ki nam prek čustev in občutkov sporočajo, ali je naše trenutno izražanje in početje skladno z našo pravo naravo.

Življenjski načrti so oblikovani tako, da najprej izkusimo, kdo nismo, šele

Ko določena življenjska težava človeka nečesa nauči, se okrepi polje njegove avre.

potem se spomnimo, kdo zares smo. To pomeni, da raziskujemo neubrane zvoke v svojih zemeljskih življenjih, preden poustvarimo simfonije Doma.

Primer: izjemno sočutna duša, ki želi spoznati svoje sočutje, se lahko odloči za utelešenje v izjemno disfunkcionalno družino. Ker v njej doživlja pomanjkanje sočutja, tega bolj ceni. Odsotnost nečesa nas največ nauči o njegovi vrednosti in pomenu. Pomanjkanje sočutja v zunanjem svetu dušo prisili, da se zazre vase, kjer se spomni svojega sočutja. Kontrast med pomanjkanjem sočutja v snovnem

svetu in njenim notranjim sočutjem ji omogoči bolj poglobljeno razumevanje sočutja in s tem tudi same sebe. Z vidika duše je bolečina, brez katere v tem uč-

nem procesu ne gre, začasna in kratkotrajna, modrost, ki jo porodi, pa je dobesedno večna.

V RESNICI SMO DUŠA

Spominjanje naše prave narave – smo namreč mogočne, nadčutne, večne duše – je en način premagovanja življenjskih tegob.

Primer: ljudje, ki se enačijo s telesom, občutijo izjemno tesnobo, če njihova telesa utrpijo hude poškodbe. Drugi, ki prav tako utrpijo takšne poškodbe, a se enačijo z dušo, izkušnjo doživijo kot precej manj nadležno. Naše težave nas spodbujajo, da se spomnimo, da smo v resnici duše, in dogodek, ki je sprožil trpljenje, lahko naposled tudi omogoči, da nam to uspe. Takšno prebujenje pomeni cilj in izjemne koristi življenjskih težav. Poživi našo strast do življenja, strast, ki smo jo občutili pred utelešenjem. Preprosto rečeno, gre za povod za veselje.

Ko določena življenjska težava človeka nečesa nauči, se tako okrepi polje avre osebe, ki je preživela to težavo. Drugi v njeni navzočnosti vedo, da imajo nekaj, kar jih navdaja z upanjem in vero. Ni nujno, da je izkušnja enaka; dušo naprej ponese že sama zdravilna frekvenca, ampak duša prejemnica mora biti pripravljena na prejetje. Tudi če se snovna oblika (prejemnika) ne spremeni ali »ozdravi« po zemeljskih merilih, se duša pomakne v nove višave.

Povzeto po knjigi Načrt Duše (dosegljiva na Misteriji.si), kjer avtor opisuje zavedanje desetih ljudi, ki so prepoznali svoje priprave na utelešenje. V knjigi so naslovi medijev, ki vam lahko pomagajo spoznati vašo utelešenja. Slovenca ni med njimi. Morda pa koga poznate?

R. M.